

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 399/2023-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu č. k. 10 Nt 1/2022-112 z 20. januára 2023 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Tost 5/2023 z 15. februára 2023 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e**.
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 8. júna 2023 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa (doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 21. júla 2023) proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) č. k. 10 Nt 1/2022-112 z 20. januára 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie špecializovaného súdu“) a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Tost 5/2023 z 15. februára 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom špecializovaného súdu č. k. BB-4T 6/2018 zo 17. septembra 2018 v spojení s uznesením najvyššieho súdu č. k. 4 To 13/2018 z 5. februára 2019 právoplatne uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného

zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody na doživotie, na ktorého výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Dovolanie sťažovateľa podané v označenej trestnej veci bolo odmietnuté uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 TdoV 10/2019 z 20. apríla 2020.

2.1. Sťažovateľ v minulosti uplatnil v predmetnej trestnej veci návrh na povolenie obnovy konania (ďalej len „pôvodný návrh na povolenie obnovy konania“), ktorý bol právoplatne zamietnutý uznesením špecializovaného súdu č. k. 14 Nt 1/2021 z 21. októbra 2021 v spojení s uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Tost 63/2021 zo 7. decembra 2021. Proti týmto rozhodnutiam špecializovaného súdu a najvyššieho súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, ktorá bola uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 520/2022 z 27. septembra 2022 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

2.2. V poradí druhý návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania doručený špecializovanému súdu 16. júna 2022 bol jeho uznesením č. k. 2 Nt 1/2022 zo 17. augusta 2022 odmietnutý s odôvodnením, že sťažovateľ v ňom neuviedol žiadne nové skutočnosti a dôkazy, iba poukázal opätovne na tie, ktoré už uviedol v neúspešnom pôvodnom návrhu na povolenie obnovy konania. Proti tomuto uzneseniu špecializovaného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej najvyšší súd uznesením č. k. 1 Tost 20/2022 z 28. septembra 2022 rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Proti týmto rozhodnutiam špecializovaného súdu a najvyššieho súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, ktorá bola uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 356/2023 z 9. augusta 2023 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

2.3. Ďalší (v poradí tretí, pozn.) návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania doručený špecializovanému súdu 19. októbra 2022 (ďalej len „aktuálny návrh na povolenie obnovy konania“) bol napadnutým uznesením špecializovaného súdu z 20. januára 2023 zamietnutý s odôvodnením, že sťažovateľ v ňom neuviedol žiadne nové skutočnosti a dôkazy, iba poukázal opätovne na tie, ktoré už uviedol v neúspešnom pôvodnom návrhu na povolenie obnovy konania, resp. v neúspešnom druhom návrhu na povolenie obnovy konania. Proti tomuto uzneseniu špecializovaného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej najvyšší súd napadnutým uznesením z 15. februára 2023 rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v zásade opakuje argumentáciu uvedenú v aktuálnom návrhu na povolenie obnovy konania a v sťažnosti proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu. Sťažovateľ v podstatnom namieta, že špecializovaný súd napadnutým uznesením arbitrárne zamietol jeho návrh na povolenie obnovy konania a následne aj najvyšší súd arbitrárne vyhodnotil ním prezentované okolnosti ako také, ktoré nespĺňajú kritériá dôvodov na povolenie obnovy konania predpokladané § 394 Trestného poriadku, a napadnutým uznesením jeho sťažnosť proti prvostupňovému rozhodnutiu špecializovaného súdu zamietol.

3.1. Z obsahu predostretej argumentácie možno vyvodit', že sťažovateľ sa nestotožňuje so závermi oboch napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, keď po prejednaní na neverejnom zasadnutí špecializovaný trestný súd nevyhovel jeho aktuálnemu návrhu na povolenie obnovy konania v dotknutej trestnej veci, keďže ho považoval za opakovanie dôvodov predchádzajúcich návrhov na povolenie obnovy konania, ktorým nebolo vyhovené. Sťažovateľ svoj nesúhlas s rozhodnutiami všeobecných súdov opiera o tvrdenie, že sú tieto závery konajúcich súdov nesprávne, pretože v aktuálnom návrhu na povolenie obnovy konania podľa svojho presvedčenia uviedol kvalifikované nové dôkazy. V nadväznosti na to v konkrétnosti sťažovateľ v ústavnej sťažnosti prezentuje skutočnosti a dôkazy, ktoré formuloval vo svojom aktuálnom návrhu na povolenie obnovy konania a ktoré podľa jeho mienky mali relevantný charakter, pretože boli podľa jeho vyjadrenia spôsobilé odôvodniť jeho nevinu.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd napadnuté uznesenia špecializovaného súdu a najvyššieho súdu zrušil a vec im vrátil na ďalšie konanie.

4.1. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

5. Sťažovateľ zároveň v rámci odôvodnenia ústavnej sťažnosti (s. 3 ústavnej sťažnosti) vzniesol námietku zaujatosti sudcov I. senátu ústavného súdu (sudkyňa Jana Baricová, sudcovia Miloš Maďar a Rastislav Kaššák), ktorí rozhodovali o jeho predchádzajúcich ústavných sťažnostiach vedených na ústavnom súde pod sp. zn. I. ÚS 295/2022 a I. ÚS 520/2022.

5.1. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že táto námietka zaujatosti je bezpredmetná a nebolo o nej potrebné rozhodovať, keďže (ako to vyplýva aj zo záhlavia tohto uznesenia ústavného súdu) o aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa rozhodoval II. senát ústavného súdu v zložení: predseda senátu Ľuboš Szigeti, sudkyňa Jana Laššáková (sudkyňa spravodajkyňa) a sudca Peter Molnár, a teda sudcovia I. senátu ústavného súdu nekonajú a nerozhodujú o aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavná sťažnosť smeruje proti napadnutým uzneseniam špecializovaného súdu a najvyššieho súdu.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcim viacerým nedostatkom niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti (vrátane neoznačenia práv, ktorých porušenie namieta, v petite ústavnej sťažnosti, pozn.) ústavný súd nepovažoval za potrebné sťažovateľa vyzývať na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natolko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum.

10. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.1. K napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu:

11. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

12. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu, o ktorom bolo najvyšším súdom aj rozhodnuté.

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.2. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

14. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným

rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

15. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené.

16. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a s dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

16.1. Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

16.2. Podľa § 402 ods. 2 Trestného poriadku odmietnuť návrh z dôvodov uvedených v § 399 ods. 1 môže aj na neverejnom zasadnutí. Z dôvodu uvedeného v § 399 ods. 2 môže návrh odmietnuť na neverejnom zasadnutí iba v tom prípade, ak návrh uvádza tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté, a návrh nanovo podaný je len jeho opakovaním.

17. Najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľ'a proti napadnutému prvostupňovému uzneseniu špecializovaného súdu ako nedôvodnú zamietol, keďže podľa názoru najvyššieho súdu v danom prípade neboli splnené podmienky uvedené v zákonom ustanovení § 394 Trestného poriadku na povolenie obnovy konania.

17.1. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd v podstatnom uviedol, že špecializovaný súd dospel k záveru, že aktuálny (v poradí už tretí) návrh na povolenie obnovy konania sťažovateľ'a je vecnou argumentáciou len opakovaním identických návrhov a skutočností už prednesených sťažovateľ'om v predchádzajúcich dvoch konaniach o jeho návrhoch na povolenie obnovy konania, ktoré už boli špecializovaným súdom právoplatne zamietnuté. V tejto súvislosti najvyšší súd

poukázal na to, že sťažovateľ sa v sťažnostnej argumentácii dokonca sám priznáva a v podstate sám sa usvedčuje z toho, že jednak ním produkovanú argumentáciu predkladá súdu opakovane, a navyše sám poukazuje aj na to, že jeho argument nepriaznivým zdravotným stavom, ktorý by ho mal vylučovať z možnosti vykonania inkriminovaného činu v čase jeho spáchania, použil už v pôvodnom konaní, konkrétne v rámci odvolacieho konania na verejnom zasadnutí konanom najvyšším súdom 5. februára 2019, čo zodpovedá aj obsahu spisu (č. 1. 2966 spisu z pôvodného konania – prednes konečného návrhu v tom čase obžalovaného), čím sám sťažovateľ potvrdzuje, že nejde o skutočnosť súdu skôr neznámu. Podľa názoru najvyššieho súdu si takto sám sťažovateľ zodpovedal na to, že v skutočnosti nepredkladá žiadny nový dôkaz súdu skôr neznámy a súčasne ani neuvádza skutočnosť, ktorú by neuviedol už pred súdmi v pôvodnom konaní, čo však vylučuje možnosť, aby táto skutočnosť bola považovaná za novú skutočnosť alebo nový dôkaz súdu skôr neznámy v zmysle § 394 Trestného poriadku. Nadväzujúc na uvedené, najvyšší súd v napadnutom uznesení považoval za povšimnutiahodné, že sťažovateľ už v čase pôvodného konania – pokiaľ mal vedomosť o tom, že sa nemohol dopustiť žalovaného skutku z dôvodu, že v čase činu trpel takými závažnými zdravotnými problémami, ktoré ho vylučovali objektívne z možnosti čin vykonať – tento argument, ktorý by preňho mohol v prípade jeho preukázania predstavovať silné alibi, nepoužil už v rámci svojej procesnej obrany počas jeho trestného stíhania skôr, ale až v rámci konečného návrhu na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom (5. februára 2019). Podľa názoru najvyššieho súdu už len táto skutočnosť silne nasvedčuje tomu, že argumentácia sťažovateľa jeho nepriaznivým zdravotným stavom v čase spáchania skutku nevybočuje z rámca len až dodatočne a účelovo produkovanej obrany proti obvineniu.

17.2. Najvyšší súd v napadnutom uznesení zároveň poukázal na to, že obnova konania nie je procesný inštitút určený na dopĺňanie dokazovania, ktorého sa sťažovateľ mohol procesne domáhať už v pôvodnom konaní, alebo inštitút určený na preverovanie jeho, či už pôvodnej, alebo novo nastolenej, procesnej obrany – napr. pokiaľ ide o lekárske správy z roku 2011, ktorých zadováženie súdom sťažovateľ žiada až teraz, možno podľa názoru najvyššieho súdu dôvodne uviesť, že vôbec nie je zjavné, z akého dôvodu ich sťažovateľ v pôvodnom konaní počas svojho trestného stíhania nezabezpečil a nepredložil súdu ako dôkaz, pokiaľ sa teraz dožaduje ich dôkaznej relevancie vo svoj prospech, a to dokonca ako dôkazu, ktorý by ho priamo mohol vyvinieť z trestného činu, za ktorý bol odsúdený.

17.3. Najvyšší súd v napadnutom uznesení taktiež zdôraznil, že (okrem toho, že sťažovateľ nepredložil súdu žiadny nový dôkaz súdu skôr neznámy a ani jeho argumentácia nie je argumentáciou novou, nepoužitou už pred súdmi v pôvodnom konaní) ide navyše o skutočnosti, ktoré sú len opakovaním argumentácie a návrhov už skôr prednesených v skorších návrhoch na povolenie obnovy konania, ktoré sťažovateľovi už boli právoplatne zamietnuté, čo správne konštatoval aj špecializovaný súd v napadnutom uznesení.

17.4. Najvyšší súd v závere napadnutého uznesenia pripomenul, že účelom obnovy konania nie je revízia pôvodného konania, čo sa týka verifikácie a prehodnocovania už vykonaných (a obsahovo nezmenených) dôkazov či skutočností, na základe ktorých bol ustálený skutkový stav súdom v pôvodnom konaní, ani preskúmavanie vecnej správnosti rozhodnutia (R 6/1997) či zákonnosti postupu súdu vo vzťahu k obhajobe (R 35/1988). Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, pre ktorý zákon taxatívne (t j. konečným výpočtom) stanovuje dôvody charakteristické svojou rigoróznosťou kvôli ich možnému zásahu do stability a nezmeniteľnosti

právoplatného rozhodnutia, je odstrániť nedostatky skutkového charakteru spočívajúce najmä v neúplnosti zhromaždených skutočností a dôkazov, na ktorých je právoplatné rozhodnutie postavené, a preto ničím nepodložené tvrdenia sťažovateľa nie sú spôsobilé na vyslovenie záveru o dôvodnosti povolenia obnovy konania. Ak preto sťažovateľ navrhuje, aby všeobecný súd pribral znalca – psychológa na vykonanie opätovného znaleckého psychologického dokazovania k jeho osobe alebo si vyžiadal zdravotnú dokumentáciu alebo konkrétne lekárske správy, o ktorých sám tvrdí, že existujú a vie o nich, je podľa názoru najvyššieho súdu mylnou predstavou sťažovateľa, že súd je povinný *ex offico* zabezpečovať v jeho prospech takéto dôkazy, pretože bremeno iniciatívy pri predkladaní nových dôkazov a skutočností súdu skôr neznámych leží na sťažovateľovi ako navrhovateľovi. Samotný návrh na povolenie obnovy konania má byť už pri jeho podaní formulovaný ako predkladajúci nový dôkaz a skutočnosť súdu skôr neznámu, ktorá by mohla v spojení so skutočnosťami súdu skôr známymi odôvodňovať (primáme) iný výrok o vine alebo treste, pričom podstatou takého návrhu nie je a nemá byť poukazovanie na to, že by takéto dôkazy mohli existovať, a požiadavka s tým spojená adresovaná súdu, aby vyvinul iniciatívu pri zabezpečovaní takýchto v skutočnosti navrhovateľom nepredkladaných dôkazov.

17.5. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie špecializovaného súdu je vecne správne, a preto sťažnosť sťažovateľa proti tomuto uzneseniu ako nedôvodnú zamietol.

18. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

19. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

20. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadava, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

21. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zrejme, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom,

žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu